

[Arne Melchior]

og jeg mener at turde sige herfra, at jeg tror ikke, det foregik sådan. Men siden 1986 er der jo altså gået adskillige år, og der er ikke fra regeringen, ikke fra Det Konservative Folkeparti, ikke fra den konservative justitsminister, skønt vi har rykket nu i årevis, blevet fremsat forslag til ændring. Så kan man ikke melde sig ud af ansvaret. Medansvaret for den eksisterende lov bærer hr. Helge Adam Møller og hans parti 100 pct. og skal derfor ikke hundse den eller håne den eller tage afstand fra den i anden form end at stille ændringsforslag.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg er ganske enig med hr. Arne Melchior i bemærkningen om, at vi er i udkanten af den aktuelle debat. Jeg tror, man vil give mig ret i, at det var ved at udvikle sig til en generel debat om Det Konservative Folkepartis udlændingepolitik.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 229:

Forslag til lov om ændring af forskellige skat- telove. (Formue- og indkomstskattepligt af afka- stet af visse livsforsikringer m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 18/2 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Stavad (S):

Jeg vil da gerne hilse med tilfredshed, at skatteministeren nu er kommet med et lovfor-

slag på dette område. Vi har faktisk i efterhånden meget lang tid – om det er 2, 3 eller 4 år, tør jeg såmænd ikke helt at stedfæste – set arrangementer med det ene formål, at danskere kunne vende hjem fra udlandet med en stor millionformue placeret i skattely, som fortsat kunne give et meget betydeligt løbende afkast, men anbragt på en sådan måde, at den var uden for de danske skattemyndigheders rækkevidde i forhold til at betale en normal indkomst- og formueskat af de beløb, som man har indtjent. Samtidig har de pågældende ønsket at vende hjem til det danske velfærdssamfund og abonnere på alle velfærdsgoderne, men uden overhovedet at yde nogen form for kontingent til det velfærdssamfund, som de har ønsket at være medlemmer af.

Det er det, skatteministeren sætter en stopper for med dette her. Det er vi tilfredse med. Om det er den rigtige afgrænsning, den rigtige teknik, skatteministeren har taget i anvendelse, synes jeg, vi skal overlade til det videre arbejde i udvalget at få vurderet, også i lyset af de henvendelser, som vi kan forvente at få udefra, og som vi selvfølgelig skal lytte til, inden vi når frem til tredje behandling, for at se, om der er ting, der er behov for at justere.

På ét område mener jeg, at vi allerede nu kan give klare meldinger, og jeg mener, at det her er helt afgørende, at vi får ændret lovgivningen, inden vi når frem til tredje behandling. Det drejer sig om det uforståelige i, at skatteministeren og regeringen mener, at det er mere nødvendigt at tage hensyn til de store formueejere, som har forsøgt at anbringe formuen i skattely, end efter regeringens opfattelse er behov for at tage hensyn til f.eks. en ganske almindelig dansk folkepensionist, der alene har sin folkepension.

Jeg forstår, at skatteministeren med sine ikrafttrædelsesbestemmelser vil sikre, at det, der er sket i fortiden, holdes uden for beskattning; det er jeg enig med skatteministeren i. Socialdemokratiet vil ikke under nogen omstændigheder medvirke til at gennemføre lovgivning med tilbagevirkende kraft. Men derimod ser vi ingen som helst grund til, at det afkast, som de ordninger, der er etableret, giver i 1993, 1994 og 1995 og fremover, ikke skal underlægges en beskattning. Det svarer nøjagtigt til det, der sker, når regeringen kommer med lovindgreb, som ændrer i f.eks. en

[Stavad]

pensionists boligstøtte ud i fremtiden, således at huslejen for den lejlighed, som pensionisten bor i, og som man har forpligtet sig til at betale for fortsat at få lov til at bo i, den husleje vil man også have, efter at boligstøttereglerne er ændret.

Derfor skal jeg appellere til ministeren om at være åben over for at gennemføre en ændring, men jeg skal måske ikke mindst appellere til Folketingets øvrige partier om, at vi behandler ikrafttrædelsesreglerne her på nøjagtig samme måde, som Folketinget behandler ikrafttrædelsesregler i alle mulige andre sager, vi forholder os til. Hvis ikke et flertal i Folketinget er parat til at gå ind i denne diskussion og forholde sig til den, vil vi, hvis dette skulle være et princip, skabe en situation, som gør, at det ville være fuldstændig umuligt at styre dansk økonomi fremover, hvad enten vi ser på indtægtssiden eller på udgiftssiden.

Med de bemærkninger skal jeg give tilslutning til et velvilligt udvalgsarbejde. Der er ting, der skal vendes, men vi er også indstillet på, at dette lovforslag skal vedtages, inden vi når frem til afslutningen af denne folketings-samling, ikke nødvendigvis på alle punkter i den form, som det er fremsat her, men således at vi har sikkerhed for, at det ikke fremover vil lykkes for dem, der forsøger at smyge sig uden om en ganske almindelig beskatning, og som har store formuer, som er placeret i skattely, fordi vi får lavet en effektiv lovgivning imod det.

Aagaard (KF):

Baggrunden for dette lovforslag er selvfølgelig den skattemæssige forskel, der i dag er på, hvor likvide formuer anbringes. Der er i dag en vidt forskellig behandling af anbringelserne i kapitalforsikringer efter pensionsbeskatningslovens § 50, alt efter om indskuddet sker her fra landet eller i udlandet, inden man som indskyder flytter tilbage til Danmark.

Sætter man i dag midlerne ind i en dansk eller udenlandsk bank, behandles man ens, idet der så sker en beskatning af såvel kapitalindkomsten som af formuen. Det samme er ikke situationen, såfremt man indskyder midler i et dansk kontra et udenlandsk forsikrings-selskab, hvilket må siges at være uholdbart. Det er det, lovforslaget her også råder bod på. Lovforslaget sikrer, som vi ser det, at skattepligts-

forholdene er uden betydning både på det tidspunkt, hvor indbetalingen sker, og på det tidspunkt, hvor udbetalingen sker. Man kan altså ikke fremover undgå beskatning af den værditilvækst, der sker, mens man har bopæl i Danmark.

Det rejser selvfølgelig nogle spørgsmål om, hvorvidt danskere, der arbejdsmæssigt har haft ophold i udlandet i en årrække, kan blive nødt til eventuelt at ophæve forsikringer, når de vender hjem, blot for at finansiere skattebetalingen. Det er jo ikke sikkert, man råder over tilstrækkelig med likvide midler, som kan finansiere værditilvækstens beskatning, formueskatten osv., forhold, som måske også vil forhindre en tilbagevenden til Danmark for de såkaldte udenlandsdanskere. Det er spørgsmål, som vi fra Det Konservative Folkeparti nærmere vil have belyst under udvalgsarbejdet, ligesom måske også hele kontrolproblematikken kan fortjene en nærmere uddybning, selv om vi vel her må erkende, at der ikke er tale om et nyt problem, idet udenlandske institutioner i dag ikke har nogen indberetningspligt til danske myndigheder om renter eller inde-ståender.

Jeg skal afslutningsvis tilkendegive vor store tilfredshed med og også respekt for, at lovforslaget ikke har nogen form for tilbagevirkende kraft og altså ikke omfatter ordninger, der er oprettet før den 17. februar, samtidig med at det kun omfatter personer, som er fuldt skattepligtige til Danmark.

Vi ser, ligesom Socialdemokratiets ordfører gjorde det, frem til en grundig og uddybende udvalgsbehandling.

Svend Aage Jensby (V):

Det første, jeg vil hæfte mig ved, er, at der efter de nugældende regler i de to lovgivningskomplekser, som det foreliggende lovforslag vedrører, består en oplagt mulighed for en ganske betydelig skatteflugt, således som der detaljeret er redegjort for i bemærkningerne på side 4. Det er selvfølgelig noget, som vi ikke kan acceptere i Venstre, og derfor er vi med på, at der skal sættes en stopper for det.

Dernæst synes vi heller ikke, det er rimeligt, at der efter de nugældende regler – og her tænker jeg på det, vi nu skal til at opleve i det store Europa – er afgørende forskel på danske forsikrings-selskaber og udenlandske forsikrings-

[Svend Aage Jensby]

selskaber. Det foreliggende lovforslag råder også bod på det, og jeg synes, det er fint, at danske og udenlandske forsikringselskaber med hensyn til realrenteafgift bliver ligestillet. Jeg synes, det er ganske rimeligt, at den værditilvækst og den formue, der tales om i de ordninger, som lovforslaget vedrører, bliver underkastet dansk beskatning.

Det er ikke nødvendigt i detaljer at gå ind på de enkelte bestemmelser i lovforslaget. Det, som er centralt – det har også hr. Stavad og hr. Aagaard været inde på – er ikrafttrædelsesbestemmelserne. Det er tilfredsstillende at høre – det tror jeg nemlig også er noget, der har betydning, når vi eventuelt skal til at ændre vores skattelovgivning over for husejere osv. – at Socialdemokratiet er helt enig i, at vi aldrig må lave love med tilbagevirkende kraft, ej heller på skatteområdet. Det synes jeg er fint, og det passer Venstre udmærket. Det er jo det, vi ikke gør her.

Jeg forstod hr. Stavads bemærkninger sådan – undskyld mig, hvis jeg har hørt forkert – at det, som vakte lidt utilfredshed, var, at efter de foreslåede regler er det også sådan, at fortsatte indbetalinger på allerede etablerede ordninger ikke bliver omfattet af lovforslaget, og at værditilvæksten på ordninger etableret før den 17. februar 1992 heller ikke bliver omfattet. For mig at se er spørgsmålet: Hvis vi lod lovforslaget omfatte værditilvæksten, er vi så alligevel ikke også inde på en slags tilbagevirkende effekt af lovgivningen? Så jeg er ikke enig i de betænkeligheder, hr. Stavad her nævner.

Så vidt jeg husker – det var længe før, jeg kom i Folketinget – lavede man i 1989 noget lignende med hensyn til anpartslovgivningen. Jeg har ikke reglerne præsent, men jeg mener, der var noget om det. Et andet eksempel, man kunne nævne, er de særlige personfradragsregler for ikke reelt enlige pensionister, men det er kun noget, som ligger vagt i min erindring, jeg nævner det blot.

Men vi må så i øvrigt diskutere det under udvalgsarbejdet, og som jeg startede med at sige: Venstre bakker helt op om lovforslaget, for hovedsigtet er smadder godt.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg lyttede mig til, at hr. Svend Aage Jensby var åben med hensyn til at se fordomsfrit på,

(443)

hvilke ikrafttrædelsesregler vi skal gennemføre, inden dette lovforslag skal vedtages, hvis vi er enige om ét udgangspunkt, nemlig at vi ikke ønsker at lave noget, der med nogen som helst ret kan siges at have tilbagevirkende kraft, og det udgangspunkt er Socialdemokratiet enig i.

Men det, jeg kritiserer lovforslaget for, hr. Svend Aage Jensby, er, at det afkast, som disse ordninger, der er oprettet, giver i 1993 og 1994 og 1995 og fremover, holder skatteministeren også uden for en beskatning. Hvis vi skulle hævde det princip generelt at sige, at det var en eller anden form for tilbagevirkende kraft, selv om det er noget, der kommer til at ske i en eller anden fremtid, men at det vil vi også tage hensyn til, så er der ingen muligheder for at styre samfundsøkonomien for nogen regering, uanset hvilken farve den måtte have.

Derfor er mit synspunkt, hr. Svend Aage Jensby, og Socialdemokratiets synspunkt, at vi ser ingen grund til, at vi skal tage mere vidtgående hensyn til nogle mennesker, som har anvendt et regelsæt til noget ganske andet, end nogen politiker, dengang det blev vedtaget, nogen sinde har tænkt det skulle anvendes til, end vi skal tage til f.eks. en folkepensionist, når vi ændrer på boligydelsesreglerne eller andre regler, som får virkning for fremtiden – også for dem, der er inde i ordningen – efter at loven er vedtaget. Jeg synes, det er lidt efterigt, at vi holder fast i, hvad der kan kaldes tilbagevirkende kraft, og hvad der ikke kan. Vi er enige i, at der ikke må være tilbagevirkende kraft, men vi er også enige i, at de, der har forsøgt at udnytte alle mulige smutveje og regler til noget andet, end de var tænkt til, ikke skal have nogle fordele ud i fremtiden, som andre ikke får.

Jens Thoft (SF):

Tillad mig først en kort bemærkning om tilbagevirkende kraft. Med de synspunkter, hr. Svend Aage Jensby lagde for dagen, er det jo ikke muligt at forhøje f.eks. vægtafgiften på en bil, der allerede er anskaffet. Eller det er ikke muligt at lave en bådafgift på en lystbåd, der allerede er anskaffet. Eller det er ikke muligt at ændre ejendomsskattesatsen på en ejendom, der allerede er anskaffet. Jeg synes, at nu holder vi!

Der var en række mennesker, der i 1970'erne dampede af til udlandet, til Spanien, og de har nu fået skrumpeliver og andre helbredsproble-

[Jens Thoft]

mer, og nu vender de hjem til det danske hospitalsvæsen og til det danske sociale sikrings-system, og før de gør det, bringer de altså deres formue i ly ved at indbetale på livsforsikringer. Så slipper de for indkomstskat, de slipper for formueskat, og ikke nok med det: De får såmænd også ret til alle sociale frynsegoder i Kongeriget Danmark. Så store idioter synes jeg altså ikke vi bør være. Vi har med største ulyst set på disse slamberter, undskyld, SF's folketingsgruppe pålagde mig at sige på disse mennesker, og det er et ualmindelig godt sted at sætte ind. Det sker nu, og tak for det! SF støtter lovforslaget. Det muliggør også, at forsikringsselskaberne kan operere internationalt, og for SF's skyld ingen alarm, hvad det angår.

Det var så rosen, nu kommer kritikken. Hvorfor i alverden gør man forsøg på at lave en overgangsordning, som er indrettet så tovtligt, at enhver, der påtænker at flytte tilbage til Danmark, får mulighed for først at bringe formuen i ly, hvis den bare er bragt i ly i formel forstand dagen før fremsættelsen af dette forslag? Så er alt o.k., også selv om den pågældende først vender tilbage om et år, om to, om ti eller om tyve år. Hvorfor nu denne overgangsordning? Hvad er det for berettigede forventninger, disse mennesker, som i sin tid stak af fra fællesskabet og de forpligtelser, de havde i Danmark, har? Enhver burde vide, at laver man sådan en overgangsregel, skal der en ualmindelig god moral for forsikringsselskaberne på den ene side og skatteflygtningene – de har i øvrigt vist i forvejen, de ikke havde nogen moral – på den anden side til ikke at sætte en forkert dato på aftalen. Selskaberne og skatteflygtningene har jo en helt identisk interesse i at fuske med datoen, og ikke en levende djævel vil kunne opdage, at der er fusket med den; ikke andet end at man kan se, at der er tegnet en utrolig masse livsforsikringer i mandags.

Det minder mig en lille smule om den tосsede overgangsregel, Folketinget lavede i stoppet for ejerlejligheder i slutningen af 1970'erne, hvor enhver, der kunne få en landinspektør til at skrive falsk, kunne score kassen. Også dér havde vi et eksempel på, at landinspektøren sikrede sig en kunde ved udstykningen af ejerlejligheden, og ejeren af ejerlejligheden kunne score kassen, så også dér var der helt identiske interesser.

Hvorfor gør man det, at man, når man nu endelig lukker et hul – og det synes jeg ministeren skal have ros for, det er godt nok – så lukker hullet med en tragt, hvorigennem de smarte og de skruppelløse skal have særlige rettigheder? Hertil kommer så, som jeg også nævnte det forleden dag i spørgetiden, at netop i dagene forud for fremsættelsen havde forsikringsselskaberne utrolig travlt med at advisere mulige kunder om ordningen, fordi de kendte lovforslaget og dets tåbelige ikrafttrædelsesbestemmelse. Alene af den årsag ser jeg ikke nogen som helst grund til at beskyttede disse folk.

Selv om det er med stor ulyst, kunne vi måske godt bringes til at stemme for en ikrafttræden, der ikke rammer folk, som allerede var flyttet til Danmark, eller som havde foretaget sådanne dispositioner, at de måtte siges at være umiddelbart foran tilbagevenden, f.eks. solgt haciendaen i Spanien og købt strandvejsvillaaen i Helsingør eller fået bindende forhåndsbekendtgørelse i Ligningsrådet eller den slags. Men folk, der vender tilbage om 5, 10, 15 eller 20 år, hvorfor ønsker man at sikre lige præcis deres rettigheder? Og hvad er det for nogle krav, de har på fællesskabet, så vi beskytter deres rettigheder, for at de bagefter kan unddrage sig fællesskabet mest muligt? Selv om vi altså støtter lovforslaget i SF, støtter vi bestemt ikke ikrafttrædelsesreglen.

Jeg vil også sige, at vi beklager, at ministeren ikke var i stand til at holde sit indgreb så tæt ved kroppen, at forsikringsselskaberne ikke fik nys om det, inden det blev fremsat, for det er virkeligheden: Forsikringsselskaberne kendte godt den præcise formulering af ikrafttrædelsesbestemmelsen allerede om mandagen, dagen før lovforslaget blev fremsat.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg skal forsøge både over for hr. Jens Thoft og hr. Stavad at forklare mine betragtninger med hensyn til overgangsbestemmelsen.

Det er ikke så simpelt som at sammenligne med en forhøjelse af en vægtafgift eller af ejendomsskatterne. Det er afgifter, som er fastsat af lovgivningsmagten. De mennesker, lovforslaget her skal, om jeg så må sige, ramme, har helt legalt indgået en civilretligt gyldig aftale med nogle forsikringsselskaber. Den er juridisk

[Svend Aage Jensby]

uangribelig. Denne juridisk gyldige aftale har så, fordi man i sin tid, da man lavede disse lovregler, ikke var tilstrækkelig opmærksom på hullerne i dem og mulighederne for at udnytte dem, fået nogle konsekvenser i form af den manglende agtpågivenhed fra lovgivningsmagtens side, som man udnytter. Så det er ingenlunde så nemt at drage sammenligning mellem, hvilke afgifter man har forhøjet ved lov, og hvad mennesker ved juridisk gyldige aftaler har indgået på civilretligt område. Så simpelt er det ikke, og det er det, der gør, at jeg har den holdning til overgangsregler, som jeg har.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jamen jeg må da spørge hr. Svend Aage Jensby: Hvad er det for berettigede forventninger, udlandsdanskere, som ikke engang betaler skat til Danmark, har til det danske skattesystem? Det, hr. Svend Aage Jensby vil, og det, hr. Svend Aage Jensby forsvarer, er, at man laver en særlig overgangsordning, som i særlig grad begunstiger folk, der ikke engang betaler skat her i landet.

Jamen kan vi da indrette det danske skattesystem, så folk i Spangkuk og Langtbortistan skal have nogle særlig berettigede forventninger? Men når det drejer sig om folkepensionisten og boligsikringen og sådan noget, så er hr. Svend Aage Jensby villig til at gribe ind. Der er dog tale om mennesker, der bor i Danmark og betaler skat til Danmark og altid har betalt til fællesskabet. Hvad er det, der gør, at disse mennesker, der stak af fra fællesskabet, i særlig grad skal beskyttes?

Jeg har da forståelse for, at vi skal prøve, andet vil jeg ikke love, at undgå at lave love med tilbagevirkende kraft. Jeg har såmænd stemt for en, det var lex Koch-Nielsen i sin tid. Så vi har da i hvert fald, mens jeg har været medlem af Folketinget, én gang lavet en lov, der decideret havde tilbagevirkende kraft. Så jeg vil kun sige, at jeg vil forsøge at bestræbe mig på ikke at lave love med tilbagevirkende kraft.

Men hvad er det for særlige rettigheder, disse mennesker skal have beskyttet, og hvorfor vil hr. Svend Aage Jensby ikke beskytte dem, når det drejer sig om folkepensionisterne? Og hvorfor er det ikke et godt argument, at jeg har købt min bil, og nu kommer hr. Svend Aage

Jensby og forhøjer vægtafgiften? Hvorfor er det et godt argument, at jeg har bragt min formue i skattely for senere at kunne flytte til Danmark og nasse på det danske skattesystem og nasse på det danske socialsystem og nasse på det danske hospitalssystem, som jeg, mens jeg tjente pengene, ikke ville betale til?

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Ultrakort. Jeg vil gerne sige til hr. Jens Thoft, at mine pædagogiske evner ikke rækker bedre, end jeg gav udtryk for i mit korte indlæg for kort tid siden. Jeg havde såmænd nogle almindelige fornuftige juridiske betragtninger om dette emne her, og der var ikke noget som helst med at holde hånden over nogen, der flygtede fra Danmark til udlandet, fordi de var syge, eller hvad det var, hr. Jens Thoft sagde. Det har ikke noget med det at gøre. Jeg ser det ud fra en juridisk synsvinkel, og det synes jeg heller ikke gør noget her i Folketinget.

Ole Donner (FP):

Skatteministerens forslag om ændring af formue- og indkomstskattepligt af afkastet af visse livsforsikringer kan Fremskridtspartiet umiddelbart ikke støtte. Vi forstår godt skatteministerens ønske om at begrænse mulighederne for millionærer, der bevidst forsøger at unddrage sig beskatning af pensionsordninger, men vi kan ikke gå ind for det lovforslag, skatteministeren her fremsætter, fordi vi mener, at man i en lang række tilfælde vil ramme urimelig hårdt og formentlig også utilsigtet.

Jeg kan med det samme sige til skatteministeren, at Fremskridtspartiet er 100 pct. tilhænger alle de steder, hvor man foreslår at fjerne realrenteafgiften. Men hvis lovforslaget gennemføres, som det foreligger her, er vi overbevist om, at det vil ramme f.eks. arbejdskraftens frie bevægelighed. Hvis f.eks. en medarbejder har været udstationeret i et udenlandsk selskab i flere år og derefter vender tilbage til Danmark, vil han blive beskattet urimeligt, hvis han har været med i en pensionsordning i udlandet.

Man kan også stille sig det spørgsmål, om det måske kunne komme i strid med nogle EF-regler, for det er jo netop tanken, at der skal være fri bevægelighed over grænserne for arbejdskraften, og hvis de her foreslåede bestem-

[Ole Donner]

melser gennemføres, vil der ske en økonomisk afstraffelse af skatteborgere under visse omstændigheder.

Men jeg vil ikke undlade at complimentere skatteministeren for, at man i dette tilfælde ikke ønsker at lave lovgivning med tilbagevirkende kraft. Det er vi meget tilfredse med. Og når skatteministeren så oven i købet taler om, at man ikke bør skuffe borgerne i deres forventninger om den skatteretlige bedømmelse, er vi helt på linje med skatteministeren her, og det er toner, som vi håber ministeren vil bruge også fremover.

Vi mener endvidere, at der i det foreliggende lovforslag sker en sammenblanding imellem sikreforsikringer og opsparingsordninger – en sammenblanding, som vi er bange for vil virke uhensigtsmæssig. Derfor håber vi, at man under udvalgsarbejdet kan komme dybere ned i den problematik.

Men umiddelbart må jeg altså sige, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte forslaget, hvis det kommer uændret frem til tredjebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg kan ikke lade være med at stille et spørgsmål til hr. Ole Donner. Hvis vi nu lover at være villige til at se på nogle af de eksempler, som hr. Ole Donner allerede har nævnt her – og der kommer givet flere under udvalgsarbejdet – vil hr. Ole Donner så ikke, som han har gjort i andre situationer, også være parat til sammen med os andre at arbejde for at få en sådan ikrafttræden af reglerne i dette lovforslag, at det fremtidige afkast for de personer, som vi er enige om bør underlægges en beskatning, også omfattes af en beskatning af de ordninger, der allerede er indgået? Vi har ingen ønsker om at gennemføre et lovforslag, som kan bidrage til at skabe problemer med hensyn til internationalisering af arbejdskraften, hvad enten det er danskere, der skal til udlandet, eller udlændinge, der skal til Danmark, så de ikke kan have normale ansættelsesvilkår uden at blive straffet i henseende til pensionsordninger.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det glæder mig, at hr. Stavad er positiv over

for tanken om at se på de situationer, jeg her har nævnt. Hr. Stavad var jo så åben, at han sagde, at Socialdemokratiet ville være meget positiv over for at være med til at ændre nogle af de skævheder, uden egentlig at love noget, og derfor vil jeg også udtale, at jeg vil være positiv over for at se på ikrafttrædelsesbestemmelserne, og hvis vi i lighed med tidligere kan finde ud af noget fornuftigt sammen, er jeg åben over for forhandlingerne.

Bente Juncker (CD):

Man kan undre sig lidt over, at skatteministeren har kunnet få dette lovforslag igennem en borgerlig regering, da der ikke er ret mange elementer af borgerlighed i det. Der er måske det element, at man fritager for realrenteafgift, og man ligestiller forsikringsselskaberne herhjemme og i udlandet. Det er det element, der er af borgerlighed, men det er vel en naturlig ting, for det skal vi til nu. Men så holder borgerligheden egentlig også op.

Formålet med lovforslaget er ifølge overskriften at lukke et hul for folk, der bor i udlandet, og som har tegnet nogle dyre forsikringer. Det er hele CD's gruppe egentlig meget enige i, og det vil vi stemme for.

Vi er også enige med ministeren i, at der ikke skal rokkes ved den ikrafttrædelsesbestemmelse, ministeren har indsat i lovforslaget.

Men så holder det pæne i og for sig også op, for så er der nogle andre underlige elementer i dette lovforslag, hvis begrundelse jeg ikke forstår. Hvorfor i alverden vil man hindre mobiliteten? Hvorfor skal vi, når vi er på vej ind i det indre marked nu fra 1993, hindre, at folk herfra kan rejse til udlandet i tre år uden at blive brandbeskattet, når de vender hjem? De ydelser, de skal betale på en eventuel ordning i udlandet, er jo ydelser, som måske nogle steder er løvbundne, og så kommer de hjem og skal finde penge til den brandbeskatning, der venter dem. Jeg forstår ikke, at en borgerlig minister udsender et sådant signal.

Noget andet er, at det lovforslag, der er fremsat af CD og Socialdemokratiet, men som nu er blevet et lovforslag fra regeringen, om de 30 pct.s beskatning af eksperter, der kommer hertil, bliver totalt undermineret af denne lovgivning.

Jeg vil gerne sige til den socialdemokratiske ordfører, at det ikke er for sjov, at CD laver

[Bente Juncker]

beslutningsforslag sammen med dem, og det kan ikke være rimeligt, at man med denne lovgivning underminerer det andet lovforslag, der er fremsat, men som i øvrigt slet ikke er blevet færdigt endnu i Folketinget, for så kan vi lige så godt lade være med at gøre det andet lovforslag færdigt, for vi skal ikke vedtage noget, der ikke bliver brugt alligevel. Det underminerer det, og det kan undre mig, at ministeren kan fremsætte noget sådant.

Derudover er der et andet element i det foreliggende lovforslag, som jeg er stærkt utilfreds med, og det er de små forsikringsordninger, de små ordninger for den lille mand, ham, der måske ikke har råd til at lave de store og dyre og forkromede ordninger. Det har man stoppet fuldstændig; dem vil ministeren ikke have mere. Det er ordninger, som man kan købe over en periode på 10 år. Man vil efterfølgende få udbetalt 50.000 kr. og har betalt et sted mellem 4.000 og 6.000 kr. om året. Disse ordninger, som enhver egentlig har råd til at købe, har man totalt lukket af for med det foreliggende lovforslag, og jeg forstår ikke, hvorfor man har valgt at gøre det . . . Jo, det forstår jeg måske godt, for det er samme paragraf, men når man kender skattelovgivningen og pensionslovgivningen, ved man, hvor mange undtagelsesparagraffer de indeholder, og derfor må jeg spørge, hvorfor i alverden man ikke kunne lave én her, men det har man måske ikke gidet fra regeringens side.

Jeg vil gerne sige, at disse små ordninger har stor betydning for mennesker, der er lidt oppe i årene. Der er nogle, der bruger dem til at sikre deres børn et engangsbeløb, og hvad bliver pengene ellers brugt til? Jamen de bliver da ikke sat ind på en bankbog. De bliver da brugt til udlandsrejser eller andet tant og fjas, og det er derfor, at jeg ikke forstår, ministeren har lukket for disse ordninger.

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at hvis de punkter i lovforslaget, jeg her har kritiseret, bliver ændret, for ikke at sige helt taget ud, kan vi stemme for lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan ikke svinge mig helt så højt op i følelsesregisteret som den foregående taler. Jeg vil blot sige, at vi i Det Radikale Venstre synes, det er på høje tid, at man får stoppet dette hul, som har været i lovgivningen. De mennesker,

som har benyttet sig af disse ordninger, har hverken bedraget eller snydt, for ordningerne har været fuldt legale, men de har udnyttet de muligheder, der var for at få en opsparing, som gav et stort afkast, der ikke skulle beskattes, og derfor synes vi, det er naturligt, at de skal betale indkomst- og formueskat, når de kommer tilbage til Danmark. Det er oplagt, og det er en udmærket idé at lukke dette hul.

Vi synes også, at det er rimeligt at lave de ikrafttrædelsesbestemmelser, der er foreslået i lovforslaget. Som hr. Svend Aage Jensby og andre tidligere har været inde på, er begrebet tilbagevirkende kraft jo noget af et gummibegreb. Vi har tidligere i skattelovgivning og andre former for lovgivning herinde gennemført love, som vi har været helt sikre på i hvert fald ikke havde tilbagevirkende kraft, men som alligevel har fremkaldt et offentligt ramaskrig og en debat, som betød, at vi alligevel blev nødt til at ændre lovgivningen, fordi modviljen mod den var så stor, at det var klart, det føltes som tilbagevirkende kraft. Jeg tror ikke, at hverken vægtafgiftsforhøjelser eller ejendomsskatteforhøjelser vil have helt den samme effekt, men vi skal være meget forsigtige, når vi gør noget, som kan tolkes eller blive opfattet som havende tilbagevirkende kraft. Det ønsker vi heller ikke i dette tilfælde.

Dernæst vil jeg sige til hr. Jens Thoft, at jeg synes, det var en utrolig følelsesladet skrækkampagne, der kom fra hr. Jens Thofts side om dem, der stak af fra fællesskabet. Jamen alle danskere, der tager til udlandet, er da ikke nogle, der stikker af fra fællesskabet. Det er mennesker, der tager job i udlandet, fordi de har vigtige opgaver at foretage dér. Det er mennesker, der har masser af job, og som arbejder i internationale organisationer. Hvad er der dog i vejen med det? Det er da ikke nødvendigvis mennesker, der stikker af fra fællesskabet. Skal man partout være bundet til at bo i Danmark hele sit liv, bare fordi man er født dér? Det er da en underlig misundelsespræget indstilling at have til tingene, at man for tid og evighed skal blive dér, hvor man er født, og betale sin skat; ellers er man en dårlig samfundsborger. Det er da en underlig opfattelse at have af mennesker.

Til sidst vil jeg lige sige til Centrum-Demokraterne, at jeg med glæde vil tiltræde det foreliggende forslag, hvis det forslag om beskat-

[Elisabeth Arnold]

ning af udenlandsk arbejdskraft i Danmark, som CD og Socialdemokratiet i fællesskab er fædre og mødre til, lider skade ved det, for jeg synes, det omtalte forslag fra Centrum-Demokraterne og Socialdemokratiet er et rigtig elendig forslag. Hvis det kan bidrage dertil, så lad os endelig få dette forslag gennemført.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Nu har jeg ikke fornøjelsen af at sidde i Ligningsrådet, så jeg kan jo ikke sige, hvilke ansøgninger der har været dér, men jeg er sikker på, at hr. Stavad, som sidder i Ligningsrådet, kan bekræfte, at det hverken er fra almindelige skolelærere, der har været en tur i udlandet, fra ingeniører, der har været en tur i udlandet, eller fra søfolk, der har måttet arbejde i udlandet, der er kommet ansøgninger med forespørgsler om, hvorvidt det virkelig kan være rigtigt, at de ikke skal betale indkomstskat, hvis de nu anbringer x antal millioner på de og de livsforsikringer, og at formuen er formueskattefri, for den slags ansøgninger har der været i Ligningsrådet i adskillige år. Hr. Stavad har i øvrigt siddet og godkendt dem, og hr. Stavad kan vel bekræfte karakteren af disse ansøgninger.

Fru Elisabeth Arnold ved jo også godt, at de mennesker, der her er tale om, er mennesker med meget store formuer. Det er altså ikke skolelæreren, der damper en tur til Spanien for at undervise nogle børn i sin sommerferie, sømanden, der har været ude at rejse, eller ingeniøren, der har været på et projekt, der er tale om. Det er overhovedet ikke den slags mennesker, der er tale om, for de møder ikke op med meget store formuer, for dem er formueskatten jo ikke et problem. De har såmænd nok at gøre med at betale deres kreditorer.

Nej, de mennesker, der her er tale om, er typisk dem, der dampede af i midten af 1970'erne, da skatten i Spanien var lav og skatten i Danmark var høj. Nu er de blevet så gamle og så sølle, har fået skrumpelever osv., at de nu vil hjem og repareres og lappes i det danske hospitalssystem og det danske socialsystem. Og det synes jeg ikke vi skal acceptere. Det synes jeg ikke vi bare stiltiende skal sidde og se på. Det er jo det, det handler om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er lidt ejendommeligt, at hr. Jens Thoft for det første siger, at han ikke ved, hvilke personer dette her drejer sig om. Han har ikke siddet i Ligningsrådet, så han kan ikke vide, hvad det er for personer, der har søgt om dispensation for disse ordninger. Men alligevel er han helt sikker på, at det ikke er den lille skolelærer eller den lille brugsforeningskommis, eller hvem det er. Nej, det er ham, der har været nede at få sig en skrumpelever, og som er taget af sted i 1970'erne.

Når hr. Jens Thoft ikke ved, hvem det er, skal han lade være med at komme med sådan nogle udsagn. De lyser langt væk af populisme og grøn misundelse, og det er der ikke nogen grund til at belemre Tinget med her.

Jeg vil gerne spørge hr. Jens Thoft, om det ikke er sådan, at det er princippet, der skal være det bærende, og ikke præcis, hvad det er for nogle personer, hvilken indtægt og uddannelse de har, der skal være afgørende for, hvordan skatteloven virker. Er det principperne, eller er det hvilken indkomst folk har?

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Åh, nu er jeg jo nok blevet så gammelt et folketingsmedlem, at det dér med principper er gået lidt fløjten, og jeg vil altså have lov at se på, om mennesker har bidraget til fællesskabet, eller de ikke har. Her er der tale om nogle mennesker, der ikke har ønsket at bidrage til fællesskabet. Og jeg ser ingen særlig grund til at begunstige dem, sådan som det f.eks. sker med ministerens ikrafttrædelsesbestemmelse. Det ser jeg ingen særlig grund til. Den, der har villet bidrage til fællesskabet, har jeg den største respekt og forståelse for at bør vi beskytte, men det er jo lige præcis ikke de mennesker, der er tale om. Og i øvrigt vil hr. Stavad kunne bekræfte det, jeg sagde før.

Kofod-Svendsen (KRF):

Lovforslaget har tre formål:

Skattemæssig ligestilling af alle ikkefradragsberettigede opsparingsformer, hvad enten der er tale om indskud i danske eller udenlandske banker eller forsikringselskaber. Vi tilslutter os dette formål.

Værn mod skattebetinget kapitalflugt.

[Kofod-Svendsen]

Vi tilslutter os også, at vi får løst dette problem.

Konkurrencemæssig ligestilling mellem danske og udenlandske livsforsikringselskaber og pengeinstitutter. Vi mener, det er nødvendigt og rigtigt, at lovforslaget er kommet. Det tilslutter vi os.

Derudover har jeg to bemærkninger. Den ene vedrører ikrafttrædelsestidspunktet. Her er jeg enig med dem, der har talt for, at vi må sikre os, at vi ikke får en lovgivning med tilbagevirkende kraft. Det er et rigtigt og væsentligt princip, og vi vil støtte den grundholdning, som ministeren har givet udtryk for.

Det andet, jeg vil tage frem, er, at jeg ser et problem i, at forslaget er mobilitetshæmmende, idet det stiller sig i vejen for, at danske – typisk og i stigende grad yngre mennesker – som et led i deres karriere i en kortere eller længere periode tager arbejde i udlandet, det være sig som udstationeret i danske virksomheder eller som ansatte i udenlandske virksomheder. Af hensyn til den danske konkurrenceevne i det indre marked mener jeg at vi har en stærk interesse i at fremme denne trafik i stedet for at den lægge hindringer i vejen. Der er der jo ikke tale om skattebetinget skatteflugt, og derfor vil jeg spørge, om vi ikke kunne indarbejde en særregel, så de pågældendes pensionsordninger behandles efter gældende regler. Det mener jeg vi må se på under udvalgsarbejdet.

Ellers kan vi tilslige forslaget vor støtte.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Under den offentlige debat om dette lovforslag har interessen mest været koncentreret om de såkaldte udlandsdanskere, og det har egentlig ganske overskygget, at der, som også hr. Kofod-Svendsen var inde på det, i virkeligheden er tre ligestillede formål med dette lovforslag.

For det første, at vi indfører en skattemæssig ligestilling mellem alle ikkefradragsberettigede opsparingsformer, uanset om opsparingen er foretaget i danske eller udenlandske institutter, og uanset om opsparingen er foretaget i et pengeinstitut eller et forsikringselskab. Det må siges at være et første og under alle omstændigheder – udlandsdanskere eller ikkeudlandsdanskere – rigtigt og godt skattemæssigt princip, at opsparing beskattes ensartet, uanset

hvor den er placeret. Og det er det, vi sigter på med dette lovforslag.

Det andet formål er værn mod skattebetinget kapitalflugt. Det er det, der er blevet mest omtalt, men det første formål, jeg nævnte, er i virkeligheden lige så vigtigt.

For det tredje sikres der med dette lovforslag en konkurrencemæssig ligestilling mellem danske og udenlandske livsforsikringselskaber og pengeinstitutter. Igen vil jeg sige: udlandsdanskere eller ikkeudlandsdanskere, dette tredje formål er under alle omstændigheder vigtigt at få opfyldt.

Der er altså disse tre vigtige formål, og jeg synes, at navnlig de to af formålene om at skabe konkurrencemæssig ligestilling mellem forskellige institutioner og forskellige opsparingsformer er blevet undertrykt af den megen debat og megen interesse for udlandsdanskernes særlige forhold. Derfor har jeg ønsket at fremhæve, at der altså er disse tre ligestillede formål med lovforslaget.

Derudover har der været en særlig debat om navnlig to emner, nemlig spørgsmålet om hvorledes dette lovforslag påvirker arbejdskraftens bevægelighed, og spørgsmålet om lovforslagets ikrafttrædelsesbestemmelser.

Hvad angår spørgsmålet om arbejdskraftens frie bevægelighed, vil jeg gerne sige, at jeg har meget vanskeligt ved at se, hvordan et lovforslag, der sikrer ensartet skattemæssig behandling af opsparing, uanset i hvilken institution opsparingen præsteres, om det er en dansk eller en udenlandsk, skulle påvirke arbejdskraftens bevægelighed negativt. Jeg har også svært ved at indse, hvorledes det at forbedre danske livsforsikringselskabers konkurrencemuligheder i udlandet kan virke hæmmende på arbejdskraftens frie bevægelighed.

Alt i alt har jeg altså meget vanskeligt ved at indse, at dette lovforslag overhovedet skulle påvirke arbejdskraftens bevægelighed negativt. Men jeg vil foreslå de ordførere, der har været inde på det spørgsmål, at vi undersøger det under udvalgsarbejdet. Hvis der kan påvises eksempler på, at dette lovforslag på en negativ måde påvirker arbejdskraftens bevægelighed over landegrænserne, skal vi da selvfølgelig fordomsfrit se på, om lovforslaget kan justeres på de nødvendige felter. Men jeg har altså bare som udgangspunkt svært ved at se, at det skulle være et problem ved dette lovforslag.

[Skatteministeren]

Fru Bente Juncker rejste i tilknytning til dette et særligt spørgsmål om konkurrencesituationen, nemlig spørgsmålet om de såkaldte små ordninger. Jeg må gå ud fra, at det, fru Bente Juncker tænker på, er den formelle mulighed, der i dag er for på særlig gunstige vilkår at lave små indskud på mindre end 6.000 kr. Imidlertid er det sådan, at sådanne ordninger – altså det, fru Bente Juncker kalder små ordninger – som følge af det samspil, der er imellem de forskellige regler, i virkeligheden har været tegnet i udenlandske institutioner. Og da en gennemførelse af dette lovforslag betyder, at danske forsikringselskaber bliver absolut konkurrencedygtige på det udenlandske kapitalmarked og derfor får reelle chancer for at gå ind også på det marked, som fru Bente Juncker karakteriserer som de små ordninger, ser jeg heller ikke på det punkt nogen konkurrencemæssig svaghed ved dette lovforslag.

Endelig har der været en ret interessant diskussion om ikrafttrædelsesbestemmelserne, hvor jeg har noteret mig med den allerstørste glæde og tilfredshed, at et flertal i Folketinget har markeret det klare standpunkt, at der ikke kan blive tale om at lovgive med tilbagevirkende kraft. Jeg hilser med stor tilfredshed den meget klare melding, der på det punkt er kommet foruden fra Det Konservative Folkeparti og Venstres ordførere også fra fru Bente Juncker, fru Elisabeth Arnold og hr. Kofod-Svendsen.

Jeg var også glad for hr. Ole Donners betragtninger, indtil hr. Ole Donner lod sig lokke på talerstolen af hr. Stavads sirenesang, hvor hr. Ole Donner kom med et udsagn om, at også han på visse betingelser var interesseret i at se på spørgsmålet om ikrafttrædelsesbestemmelserne. Det gjorde mig straks lidt mere urolig. I den sammenhæng tror jeg at hr. Ole Donner med fordel kan kigge tilbage i den græske sagnhistorie og her finde beretningen om, hvordan en berømt græsk sagnhelt lod sig binde til masten, da han blev udsat for lokkende sirenesang, for at undgå at blive lokket i ulykke og sejle på farlige klipper. Akkurat på samme måde bør hr. Ole Donner lade sig binde til masten og ikke lade sig lokke i fordærv af hr. Stavads sirenesang.

Det giver mig i hvert fald anledning til at stille et præciserende spørgsmål til hr. Ole Donner, nemlig om der i hr. Ole Donners ud-

sagn over for hr. Stavad ligger en tilkendegivelse fra Fremskridtspartiets side af, at Fremskridtspartiet på visse betingelser gerne vil overveje lovgivning med tilbagevirkende kraft. Hvis det var det, der lå i hr. Ole Donners udsagn, ville jeg virkelig være dybt bekymret, og så skylder hr. Ole Donner også offentligheden klar besked allerede i dag. Indtil det modsatte måtte være oplyst, går jeg ud fra, at hr. Ole Donner stadig væk er af den klare opfattelse, at der overhovedet ikke kan blive tale om at lovgive med tilbagevirkende kraft, men jeg ville sætte stor pris på, om hr. Ole Donner ville gå op og bekræfte, at det er situationen. For kan hr. Ole Donner det, står det efter denne første behandling klippefast, at der ikke bliver ændret ved ikrafttrædelsesbestemmelsen, og det tror jeg er meget vigtigt for branchen, for markedet og for de berørte mennesker at være helt klar over. Så hr. Ole Donner kan altså i dag yde et vigtigt bidrag til afklaringen.

Endelig skal jeg i tilslutning til det, hr. Svend Aage Jensby var inde på, kun bekræfte, at den ikrafttrædelsesbestemmelse, som er foreslået i dette lovforslag, ligner meget, hvad vi har brugt ved tidligere lejligheder.

Hr. Jens Thoft var forarget over, at man kunne lave sådan en ikrafttrædelsesbestemmelse, mens man ved andre lejligheder med bål og brand forfølger pensionister. Jamen når hr. Jens Thoft nu nævner pensionister, er det da vigtigt at pege på, at der netop, dengang vi lavede de nye regler om forhøjede personfradrag for såkaldt ikke reelt enlige pensionister, blev lavet en ikrafttrædelsesbestemmelse, som udtrykkeligt sagde, at de nye skærpede regler ikke gjaldt dem, der var pensionister før den 26. april 1990. Kort og godt, ingen skærpende lovgivning med tilbagevirkende kraft, hverken når det gælder pensionister eller danskere, der har været bosat i udlandet og har tegnet den slags ordninger.

I øvrigt kan jeg bekræfte, hvad hr. Svend Aage Jensby nævnte, nemlig at vi, da vi lavede anpartsindgrebet i maj 1989, anvendte en ikrafttrædelsesbestemmelse som den, der er foreslået her. Jeg kunne føje et tredje eksempel til, nemlig realrenteafgiftsloven fra 1983, der også i princippet friholder afkast af opsparing fra før 1982 for realrenteafgift.

Der er altså masser af eksempler på det, og jeg synes, at det er så vigtigt at vogte over rets-

[Skatteministeren]

sikkerheden på skatteområdet, og et af de væsentlige hovedpunkter er altså nej til lovgivning af skærpende karakter med tilbagevirkende kraft, og derfor er det tilfredsstillende – og jeg tror, vi om et øjeblik kan få det bekræftet af hr. Ole Donner – at der i Folketinget er et flertal, som siger nej til skærpende skattelove med tilbagevirkende kraft.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Skatteministeren nævnte hr. Stavads sirenesang, som skulle have fået mig til at vågne op med et sæt. Det gjorde jeg ganske vist, men ministeren anbefaler samtidig, at jeg skal gå tilbage i den græske historie for at finde løsningen på problemet. Jeg vil nøjes med at gå tilbage til Folketingets forhandlinger, når de bliver renskrevet i morgen, for deri vil ministeren kunne se, at jeg indledte med at sige, at vi ikke kunne støtte det foreliggende lovforslag med den udformning, det har. Derefter nævnte jeg en række problemer, herunder at vi frygter, der vil blive nogle begrænsninger i arbejdskraftens bevægelighed, og jeg nævnte noget om en sammenblanding mellem risikopræmie- og kapitalpræmieopsparinger. Dertil sagde hr. Stavad, at Socialdemokratiet ville være positiv over for at se på de problemer, jeg her har nævnt, uden at hr. Stavad lovede noget som helst.

Jeg kvitterede ved at sige, at vi også ville være med til at se på ikrafttrædelsesbestemmelserne, uden at jeg lovede noget som helst. Derfor behøver jeg ikke gå længere tilbage end til Folketingets forhandlinger, jeg behøver ikke ty til den græske historie.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Da jeg hørte skatteministeren svare, tænkte jeg ved mig selv: Enten kan skatteministeren ikke tælle til 90 – og det er nu en vigtig egen-skab for et folketingsmedlem – eller også har han ikke lyttet til hr. Ole Donners tale.

Men da ministeren kom til sine afsluttende bemærkninger om sirenesangen, havde jeg da forstået, at ministeren havde forstået hr. Ole Donners tale, og så må jeg kunne konstatere, at ministeren ikke kan tælle til 90. Der er ikke, som ministeren sagde, noget flertal for den

ikrafttrædelsesbestemmelse, som ministeren har foreslået. Så vidt jeg kan se, vil Fremskridtspartiet, SF og Socialdemokratiet udgøre mere end 90 mandater, ellers er det mig, der ikke kan tælle til 90.

Ministeren talte meget om tilbagevirkende kraft. Jeg vil da gerne lave loven sådan, at den gælder for alle, der er underkastet dansk beskatning på datoen for forslagens vedtagelse – jeg er altså endda villig til at gå så langt, at det bliver på datoen for forslagens vedtagelse – men jeg ser ingen grund til at beskytte udlandsdanskernes mulige tilbagevenden efter år 2000 med forslagens ikrafttrædelsesordninger. Det er det, ministeren gør. Når blot man har bragt gysserne i ly inden sidste mandag, er man i salveten, og det ser jeg altså ikke nogen grund til. Ministeren kan lave det for alle danskere, der er skattepligtige til Danmark, men for folk, der måske engang senere bliver skattepligtige, ser jeg altså ikke noget tilbagevirkende element. Det kan jeg ikke forstå. Jeg kan ikke se, hvilken interesse ministeren har i at beskytte skatteflygtninge, og jeg kan ikke se andet, end at det lige præcis er den slags mennesker, der beskyttes.

For så vidt angår fru Bente Junckers lidt syrlige bemærkninger til forslaget mener jeg, at fru Bente Juncker ikke helt har forstået, at disse mennesker jo også slipper for at betale realrenteafgift, men de kommer nu til at betale indkomstskat i stedet for. Hvis fru Bente Juncker kender realrenteafgiftsprocenten, er den såmænd ikke meget forskellig fra indkomstskatteprocenten, så forskellen er ikke så stor.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Skatteministerens meget indtrængende tale til hr. Ole Donner får mig til at korrigere en eventuel misforståelse. Jeg vil gerne være det sikkerhedsnet, der giver sikkerhed for, at når dette lovforslag kommer frem til tredje behandling, så er der 71 socialdemokratiske mandater, som vil være meget vågne over for, at der ikke er ikrafttrædelsesbestemmelser, der med nogen ret vil kunne udlægges til at give tilbagevirkende kraft. Vi medvirker ikke til en ikrafttræden af dette lovforslag, der giver loven tilbagevirkende kraft, så hvis skatteministeren er ude efter et flertal og skatteministerens egne

[Stavad]

partifæller i øvrigt kan tælles med, er der et massivt flertal for en sådan garanti.

Derimod er jeg da glad for at have konstateret, at der er et flertal her i salen, som har givet udtryk for, at man er parat til at se på, hvordan lovens ikrafttræden skal laves i forhold til beskatning af de fremtidige indkomster. Det er alene det, vi diskuterer, og dér synes jeg da, at det er tilfredsstillende, at der er så meget årvågenhed i forhold til, hvad ministeren forsøger at få sneget ind under forkerte overskrifter, at vi under udvalgsarbejdet får lejlighed til forhåbentlig at få ændret ikrafttrædelsesbestemmelsen, så at vi ikke giver større beskyttelse for millionærer end for ganske almindelige folkepensionister med en blank folkepension.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg er lidt nysgerrig efter at få fortolket tågesnakken fra Fremskridtspartiet. Det, Fremskridtspartiet sagde, var jo, at de ville stemme imod lovforslaget. Så stemmer de altså imod lovforslaget, men derefter spørger jeg: Kunne det tænkes, at Fremskridtspartiet ville medvirke til et ændringsforslag omkring ikrafttrædelsesbestemmelsen, der jo har tilbagevirkende kraft?

Jeg synes egentlig, at Fremskridtspartiet burde komme op og svare på det og ikke blive ved med den tågesnak. Det er altså et vigtigt signal at få ud til omverdenen, det har ministeren fuldstændig ret i.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det er jo en lidt usædvanlig situation, at man ved en første behandling indleder de endelige drøftelser om, hvad der skal ske med lovforslaget ved tredje behandling.

Jeg mener ikke, at jeg har talt tåget. Jeg har udtrykkelig udtalt min kompliment til skatteministeren, fordi han ikke ville lave lovgivning med tilbagevirkende kraft. Jeg har også udtrykkelig sagt, at vi stemmer imod lovforslaget. Men jeg vil ikke her fra talerstolen ved en førstebehandling sige, hvilken pris vi skal have for at være med til at lave en anden bestemmelse et eller andet sted i loven.

Det er jo velkendt, at man godt kan være med i et flertal under sagens behandling for at

forbedre den dårlige lovgivning, som man i øvrigt er imod. Jeg synes næsten ikke, jeg kan sige det tydeligere: Der er en meget minimal chance for, at Fremskridtspartiet vil stemme for ret meget af dette lovforslag, men vi vil gerne have indflydelse på lovgivningen under anden og tredje behandling.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Stavad siger, at Socialdemokratiet ikke vil medvirke til en lovgivning med tilbagevirkende kraft, og så vidt så godt. Men hr. Stavad tilføjer så, at Socialdemokratiet vil medvirke til en lov, der beskatter fremtidige afkast af allerede oprettede ordninger, og det vil i denne situation virke som en lovgivning af skærpende karakter med tilbagevirkende kraft. Uanset hvad hr. Stavad siger, vil det socialdemokratiske synspunkt derfor føre til en lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Nu har hr. Ole Donner så haft lejlighed til at klargøre sit standpunkt. Der er en række fyndord malet på væggene her uden for folketingsalen, og frit efter hukommelsen lyder et af dem, at den, der forstår fuglens sprog, kan blive minister. Efter at have lyttet til hr. Ole Donners sprog føler jeg nu, at jeg er i stand til at tælle til 90.

For det første kan jeg konstatere, at der er mere end 90 mandater, som siger ja til regeringens lovforslag, og efter hr. Ole Donners seneste udsagn, hvor hr. Ole Donner gentager sin kompliment til mig for at have fremsat et lovforslag, der ikke har tilbagevirkende kraft, kan jeg også konstatere, at der vil være mere end 90 mandater, som siger nej til et ændringsforslag fra Socialdemokratiet og SF om at lave lovgivning af skærpende karakter med tilbagevirkende kraft.

Jeg kan altså tælle til 90 mandater to gange, først til mere end 90, der siger ja til regeringens forslag, og dernæst til mere end 90, som siger nej til at ændre forslaget, så det får tilbagevirkende kraft. Det synes jeg er en tilfredsstillende udgang på denne debat.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg skal gentage, at det er usædvanligt, at man fører så lange forhandlinger under førstebehandlingen om, hvordan der endeligt skal stemmes. Medens jeg har siddet nede på min

[Ole Donner]

plads, har jeg taget mig en Ga-Jol, og der står noget sjovt her på æskens flap: »Ord bruger man til tre ting: 1) til at udtrykke tanker, 2) til at skjule tanker og 3) til at dække over, at der ingen tanker er.«

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 231:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer, gæld og finansielle kontrakter (kursgevinstloven) og forskellige andre skattelove. (Koncerninterne fordringer m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 19/2 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Klaus Hækkerup (S):

Som det fremgik af formandens oplæsning af titlen på dette lovforslag, er det et lovforslag, der indeholder ganske mange ændringer i den skattemæssige lovgivning, en række ændringer, som måske for de borgere, de berører, er betydningsfulde, men som set i den store sammenhæng nok må henregnes til de mindre ændringer.

Hovedsigtet med lovforslaget er at rette op på mangler i kursgevinstloven, sådan som vi fik gennemført den sidst. Hovedindholdet i lovforslaget er de koncernforbundne selskaber, altså hvor et selskab ejer mere end 50 pct. af aktierne i et andet selskab. Da vi vedtog kursgevinstloven, fastsatte vi, at hvis der er un-

derskud eller overskud på kurserne i et datterselskab, kunne der ikke ske fradrag eller for den sags skyld beskatning af kursgevinsterne i hovedselskabet.

Det kan i visse tilfælde som påpeget af bl.a. Finansrådet, føre til, at man kommer i en situation, hvor ét selskab ejer et andet, uden at formålet med det er at drive virksomhed som egentlige koncernforbundne selskaber, og i sådanne tilfælde vil der altså ikke være fradrag for tab. Det er jo netop karakteristisk, at det er i tabstruende situationer, man kommer ind i sådanne engagementer, og her kan det så virke urimeligt, at man alligevel opfatter de pågældende som koncernforbundne selskaber. Regeringen foreslår altså, at sådan skal man inden for visse begrænsninger ikke kunne gøre det fremover.

Det giver selvfølgelig anledning til en række afgrænsningsproblemer, for hvornår er det for at sikre et udlån, at man overtager aktierne i et andet selskab, og hvornår er det for at erhverve selskabet, at man byder ind og vil overtage det? Er det en kortsigtet overtagelse, eller er det en langsigtet overtagelse? Her og mange andre steder i det lovforslag, vi nu har til behandling, opstår der eller kan der opstå den slags afgrænsningstilfælde.

Vores holdning til hovedindholdet i lovforslaget er, at vi er positivt indstillet, men vi finder, at en række af de afgrænsningsproblemer, som vi mener at kunne se i lovforslaget, må afklares nærmere under udvalgsarbejdet.

Jeg skal ikke tilbageholde den bemærkning, at det havde været ganske rart, hvis også disse problemer havde været forudset og var blevet løst, da vi for et års tid siden behandlede selve kursgevinstloven og vedtog den i Folketinget. Det var et meget presset arbejde. Hvis jeg ikke husker galt, så kom ministeren med det sidste ændringsforslag til kursgevinstloven en halv dag, før vi vedtog loven, oven i en lang, lang række ændringer, som var kommet på baggrund af udvalgsbehandlingen. Jeg synes, at dette her endnu en gang understreger, at det, vi foretog os omkring kursgevinstloven, var meget presset.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Hr. Klaus Hækkerup har fuldstændig ret i, at det var særdeles presset. Der var flere æn-